

Harare, Zimbabwe, 11.-12. marec 2014

Pracovny program pokracuje. V pondelok neskoro vecer sme sa vratili do Johannesburgu z Gaborone, v utorok uz o siestej rano sme mali let do Harare, tentoraz sme tam planovali prenocovat a stravit tam dva cele dni. Tinashe ma znova vyzdvihol v hoteli. Let so SA AirLink trval necele dve hodiny. Na letisku v Harare nas cackal kolega James, ktory nas sprevadzal pocas nasho pobytu v Zimbabwe.

Foto: V uliciach Harare

Musim sa priznat, ze z cesty do Zimbabwe som mal obavy. Autoritarsky rezim prezidenta Mugabeho, ekonomicky skolabovana krajina, vlastna mena v dosledku hyperinflacie prestala existovat. V minulosti prebehli svetom spravy o nasili pachanom na bielych farmaroch zo strany Mugabeho vojnovych veteranov. Realita, aspon ta moja, bola vsak ina, podstatne lepsia. Dozvedel som (kolega pochadza zo Zimbabwe), ze miestni ludia su miernej povahy, vyhybaju sa nasiliu, pretoze si ho v minulosti uzili dost. Preto sa ani velmi neburia proti Mugabemu. Ziju tu dve hlavne narodnosti: Shona na severe a Debele na juhu (su pribuzni so Zulu).

Foto: V uliciach Harare

Pocasié bolo veľmi pekne, krásna čistá modrá obloha s prevažujúcimi sa mracikmi, čerstvý vzduch a nie veľmi horúco. Tinashe mi povedal, že je to tu takto po celý rok. Veľmi príjemné podnebie.

Vizová procedúra na letisku prebehla pomerne hladko (viza davali pri jednom okienku a platiť bolo treba pri druhom, hneď vedľa a potom sa vrátiť znova k prvému). Cestou autom z letiska do mesta a potom po meste som veľa fotil z auta. Kolega ma upozornil, že v minulosti mal trochu problém s miestnou políciou, keď fotografoval na ulici. Ja som však problém nemal, ani pri fotení na ulici. Harare (v čase existencie Rodezie sa volalo Salisbury) je naozaj veľmi africké mesto, ale s koloniálnou architektúrou. Plno ľudí na uliciach, rozložených po zemi, predávajúcich rôznych tovarov. Nalada sa zdala byť dobrá.

Foto: Poulicny predaj v Harare

Foto: Rusna ulica v Harare

Institúcie, ktoré sme navštívili, boli napodiv veľmi slusne vybavené. Byval som v hoteli Meikles v centre mesta. Je to veľmi známy, tradičný hotel, asi najlepší hotel v meste. Bol naozaj na úrovni. Len som nemohol platiť kartou, nebralo mi ani jednu kreditku. Esteze som mal nejakú dolarovú hotovosť a tiež som si vybral z bankomatu. Oficiálna mena je tu US dolar. Mimochodom, niektoré dolarové bankovky sú tu také „vypotrebované“, že sa takmer rozpadávajú a pôsobia veľmi spinavým dojmom. Na recepcii hotela mi vyberali také tie lepšie, novšie bankovky, aby mi nevydali tie chatrajuce. Ocenil som to. A este musím dodať, že v Zimbawe som vôbec nemal roaming (Orange!), takže telefón mi bol celý čas nanič.

Foto: Pred hotelom Meikles

Obedovali sme v takom modernom komplexe s viacerými restauráciami, veľmi peknou a riedko obsadenou. Casnicka bola veľmi príjemná, pochádzala odkiaľsi z vidieka. Jedlo bolo chutné. Vecer som zostal sám. Kolegovia šli za rodinami. Keď som sa pýtal, či je bezpečné sa osamote prechádzať po meste, povedali, že áno. Ale radšej nie potme. Podvečer som ešte pracoval, potom som si stvrťhodinku zaplavil v hoteli (bazén bol na streche), na pociudovanie bolo pomerne chladno. Pred zotmením som vyrazil do ulíc. V bankomate som si vybral nejakú hotovosť. Už sa pomaly stmievalo. Bol to zážitok. Ulice boli plné ľudí, veľmi rušné. Narazil som na starú poloslepu zobrazujúcu ženu s malým chlapcom, sedela na zemi, spievala a do rytmu tleskala rukami. Dojalo ma to a dal som jej dvadsaťdolarovku, čo veľmi často nerobím.

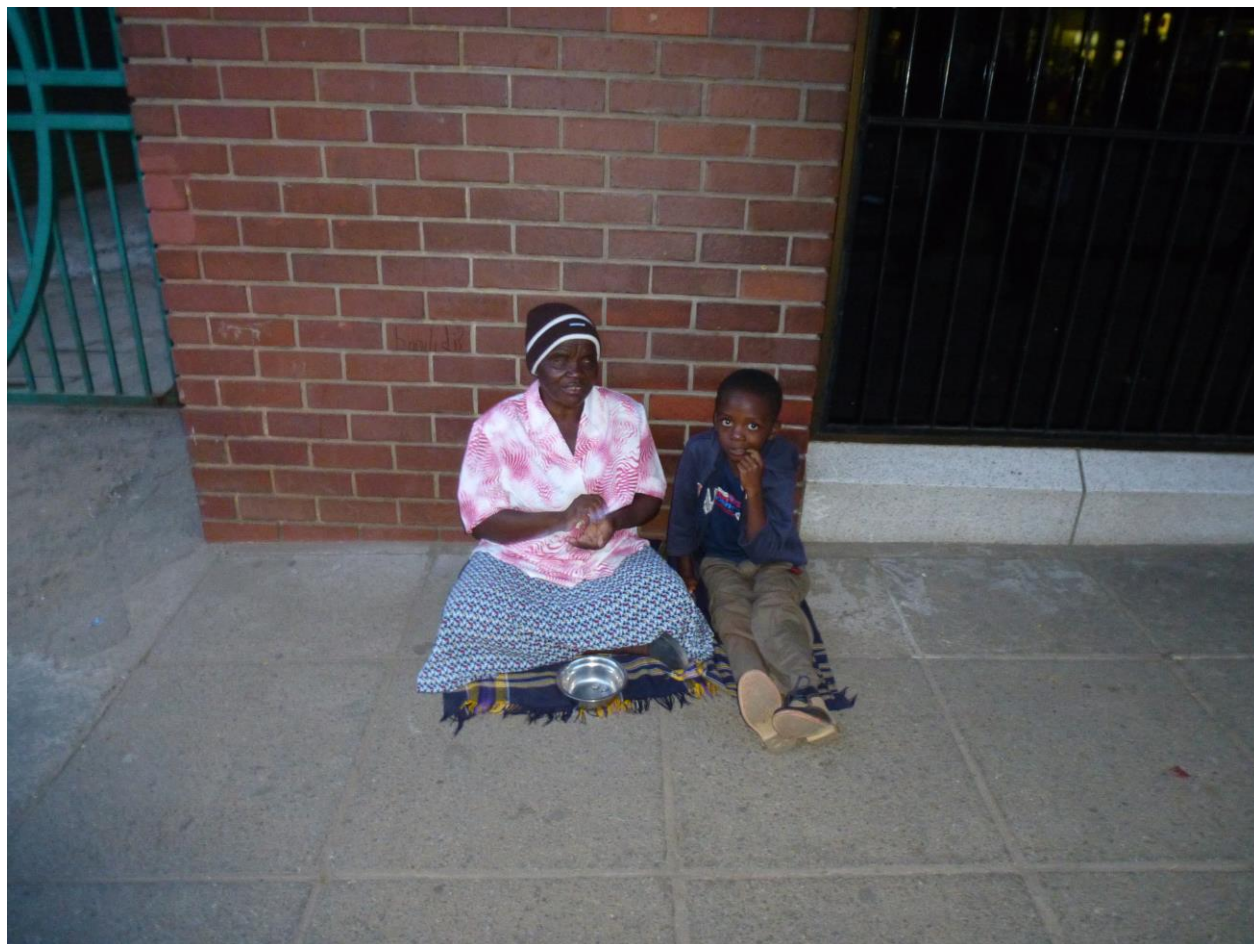

Foto: Slepa zobracka v Harare

Dalej som sa motkal po uliciach a fotografoval som. Bol som tam jediný beloch. Všimol som si, že mnohí ľudia sa na mňa zvedavo pozerajú, niektorí sa dokonca za mnou na chodníku otocili. Mimochodom za celý čas som v Harare nevidel na ulici žiadneho iného belocha, len v hoteli a na letisku. Medzitým sa už úplne zotmelo a mňa sa zmocnil divný pocit. Vrátil som sa preto do hotela.

Foto: Vecerna ulica a predaj z chodnika v Harare

Dal som si este v bare drink pred spanim a pokecal som s barmanom. Pacil sa mi napis, ze do baru je vstup povoleny len vo vhodnom obleceni. Cital som sa tak „starosvetsky“.

Foto: Dress code v bare hotela Meikles

Na druhy den sme este mali pracovny program v Harare. Tentoraz sme obedovali v meste, v restauracii hotela Jameson. Obed bol formou bufetu. Na doporucenie kolegu som ochutnal miestny pokrm pripraveny zo smazenych velkych husenic. Boli korenene a dost huzevnate, trosku skripali medzi zubami. Ale boli fajn. Volaju sa „Mopane worm“, podla toho, ze ziju na strome zvanom mopane. V jazyku Shona ich volaju „madora“. Vzdy sa snazim ochutnat miestne jedla a spoznat lokalnu kuchynu. Takisto som ochutnal malicke smazene rybky zvane „kapenta“. Zaujímavavy pokrm, tu velmi casty a oblubeny, je husta krupicova kasa ktora vyzerá ako cesto, vola sa „sadza“. Vecer sme odleteli späť do Johannesburgu, na letisku v Harare sme si este s kolegom dali miestne pivo a družne sme posedeli.

© Text: Róbert Nádaskay, Foto: Róbert Nádaskay

www.thk.sk, 2014